

στά πόδια του, πάνω στο βάθρο του. Όλοδωροση μοσκοβολία ξεχύθηκε γύρω. Σχοριάστηκε πλάι του, άκούμπησε το κεφάλι της στα γόνατά του και την έπνιξε το κλάμα που της ήρθε ξαφνικό κι άσυγκράτητο. Έκλαιγε όρα πολύ. Το στήθος της, τ' άμέστωτο άκόμα, άνερωματέβριανε. Δυνατά άναφυλητά τίνιζαν τ' άδύναμο κορμί της...

Σιγά—σιγά ήσυχάσε, στέρεψαν τά μάτια της να κλαίνε, κι άπόμεινε έτσι βουβή και συλλογισμένη. Ή ώρες περνούσαν. Όξω τά γίδια βόσκανε σκορπισμένα στην πλαγιά. Άκουσε το περιάπτωμα κάποιου περαστικού διαβάτη, τά κυπριά άπ' τά ζωντανά της πού πρόκυψαν να γοργατλιαλούνε κ' ύστερα έγινε πάλε ήσυχία...

Έκλεισε τά βλέφορά της και σέ κάμποση ώρα, έτσι σάν μέσα σέ όνειρο άρχισε να σιγανομιλάη. Ήταν ένα μικρό παράπονο πού βγαινε κλαφτά άπ' τó στόμα της. Μιλούσε για τήν συμφορά πού τήν βοήζε, έλεγε για τó σπαραγμό της φτωχής της καρδιάς, παρακαλούσε σάν σέ προσευχή να τήν λυτρώσουν άπ' τó κακό πού τήν περιέμενε :

— ... Δέν βαστώ πειά... Θα πεθάνω !... !

Τά μάτια της ξαναβούρκωσαν, ξέσπασε πάλι σέ κλάματα, θρηνηύσε με τó κεφάλι ριγμένο πίσω, άκουπιτσιμένη πάνω στην κρύα κι άψυχη πέτρα. Γιατί δέν ζωντανεύε ο πέτρινος λεβέντης πού στεκόταν πλάι της και τήν άκουγε, να φύγουν γιά πάντα ;

Τό μεσημέρι έβγαλε τó ψωμί της άπ' τó σακκούλι της μά δέν μπόρεσε να φάη ούτ'ένα ψίγυλο. Τó παρότιθε πάνω του μαμαρο κι' άπόμεινε βουβή κι' αμίλητη...

Σήκωνε κάθε τόσο τó βλέμμα της και κτύταζε τόν πέτρινο λεβέντη κατάματα. Όρες — ώρες τής φαίνονταν πώς τής κουνούσε τó κεφάλι του με συμπόνια, πώς τά βλέφορά του σάλευαν, πώς τήν θωρούσε με λύπη. Ήταν θλιμμένη άλήθεια σήμερα κ' ή δική του ή όψι...

Έτσι πέρασε τής ώρες της ή Μηλιά ώς τó δειλινό. Όταν έγεργε να βασιλέψη ο ήλιος σκορπώντας στις γύρω οάξεις τά δυσμικά του ροδοπέταλα, ή Μηλιά πούταν κάπως ήσυχασμένη κοντά στο άγαλμα, έννοιωσ' άξαφνα τήν άγωνία και τόν πόνο να τής λογχίζουν τήν καρδιά. Μέσα στη σπηλιά άτάλωνοιαν κιόλας τó βροδινό σκουτάδι. Άκοιζε άπ' όξω τις γίδες της να σκούζον σά να τήν άποχέουσαν. Μά δέν ήθελε να ξιναγυρήσει στο χωριό. Καλύτερα νά νιόταν κι' αυτή μιά άψυχη πέτρα και νάμενε για πάντα κει πάνω στην έρημιά... Ή άπελπισία της ήταν μεγάλη κι' άβάσταχτη. Σηκώθηκε όπισσο κι' άόμεινε όρθή, χωρίς νάχη τή δύναμη να κάμει βήμα. Είχε άπομείνει με τά μάτια κωρυφωμένα στο πέτρινο τó παλικάρι, σά να περιέμενε τó λυτρωμό της άπ' αυτό, ασστισιμένη, άναποφάσιστη.

Τά γίδια της άπ' όξω σκούζανε τώρα πειό δυνατά. Τ' άκουσε ή Μηλιά κι' άναταράχτηκε. Έσφιξε τά δόντια της; για να βιαστήη τó κλάμα που της βούρκωνε τά μάτια, σάν άγρια μπόρρα, έβγαλε γογγωρα-γογγωρα τó χαιταλί της πού τ'όχε άπό μικρή κρεμασμένο στο λαμό, τ' άπιδύσε στα πόδια του πέτρινου παλκαριού και σάλταρε προς τά όξω. Μά δέν πρόκαμε να φτάση ώς τήν τρύπα της σπηλιάς και τó κλάμα της ξέσπασε δυνατό κι' άσυγκράτητο και τήν έπνιξε. Έσφιξε με τά χέρια της τó στήθος της, έχωσε τά νύχια της στα ροδοπέταλά της, βόγγηξε κι' άναστένανε σπαραχτικά, σάν να χανονταν σ' άγρια τρικυμία... Άξαφνα τίνιξε τó σγουρόμαλλο κεφάλι της ψηλά, πισότερηψε ξώφρονη, σάν τρελλή, πήδησε πάνω στο βάθρο, σηκώθηκε στις άκρες τών ποδιών της κι' άγκυλιάζοντας τόν μαμαρίνο τών έφηβο κόλλησε τά διψασμένα χείλια της πάνω στα δικά του !... Παραλαττώντας όποτε-ρα σάν μεθυσμένη, με θολή τη ματιά, πέρασ' άνάμεσα στα θάμνα της σπηλιάς, άφησε τ' άγ'άθια να τής σκίσουν τó κορμί, προφάλε όξω και πήρε σκούζοντας και θρηνηώντας τόν κατήφορο...

Έκλαιγε δυνατά, μη μπορώντας να συγκρατήση τήν άπελπισία της, θρηνηύσε κι' άναστένανε σπαραχτικά, με τó κεφάλι κάτω, παραλοισμένη, άνήμπορη να βασταχτή... Τά γίδια της σά να καταλάβριαν τήν συμφορά της, πήγαιναν ξοπίσω της βουβά... Στο στρίψιμο του δρόμου φάνηκε μπρός της ό γαρμεός, άγιος, άτέλειωτος. Κάτω, τó ποτάμι κύλαγε θολό και βροντερό, άφρισμένο και βουερό, ξεχειλισμένο άπό τά

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Χαιρετισμός

Του J. Offenbach

Άντιό, άντιό, κόρη ώρα! Φεύγω μακρόν. Δέν θέλω πιά σόν έρωτά σου, σάν άλλοτε, χωρίς έλπίδα, να δυτοφέρω.

Κάποια σιά άναμνήσεων, μιά ή δύο μελαγχολική, με βεβαιώνει σήμερα, πώς όλα, όλα, ένα ψεμμα, ένας καπνός, θά γίνουν...

Κι' αν έλθης πάλι εκεί δέν θά με βοήξ. Τά μάτια μου δέν θ' άντικρούσουν πιά τó πρόσωπό σου.

Γευθήκαμε τόσες στιγμές, τόσες γλυκές στιγμές; περάσαμε άγκαλιασμένοι...

Μά τώρα πιά δέν μās μένει παρ' ένα τίποτα. Ένα τίποτα !

Μη θέλεις άπ' τόν τάφο τήν άγάλη ν' άναστήσης !

Άντιό ! Φεύγω ! Τό χέρι σου δος μου να γιλήσω, τó χέρι έκείνο για στερνή φορα. Κι' έτσι σάν να μη γνωρίζομαστε ποτέ άς χωριστοίμε. Άς φύγουμε !

Άλλοτ' ή λήθη άς κυττάξουμε να βρούμε κάπου άλλου. Σέ κάποιαν άλλη χώρα !..

Γό παρελθόν σου ***

Του ίδιου

Δέν μου άνήκει πιά τó παρελθόν σου. Ναί... Τό ξέρω. Είνε δικό σου μυστικό. Στόν κόσμο πιά αυτό δέν έχω κομμά τίση.

Κι' όμως γιατί τά μάτια σου να κλαίνε όταν με κυττούν; Κι' όμως γιατί τά χείλη σου να τρέμουν; Δέν θά μου πης ποτέ πως μ' αγαπάς !

Τό ξέρω! Κι' όμως κάθε φορά πού θά περνάς, άπό τόν τάφο μου, θάνοιώθη; κάποια σιά να δόθόνεται μπροστά σου...

Τά μάτια σου γελούν, γελά κ' ή όψη σου όλη. Δέν μου άνήκουν πιά τó ξέρω, τά φιλιό σου...

Κι' όμως με τούς νεκρούς; Κι' έσύ θάρθης να κατοικήσης...

Κι' όταν στόν άλλο κόσμο, όταν με ίδης, όταν με ίδης νεκρό στόν τάφο, θάρθης κοντά μου και κάτι θά μου πης, θά παραπονεθής, θά κλάψης...

Άπο τά ματια σου τά δάκρυα θά σφογγίσω... Και στα όχρα χείλια σου, τά χείλη μου θά φέρω...

~~~~~
 χιόνια πούλωσαν στα ψηλά βουνά ..

Ή Μηλιά στάθηκε μπρός στο γαρμεό κι' άπόμεινε να τόν κυττάη βυθισμένη σε βιθμια συλλοή. Γύρω της ήταν άπλωμένο τó μενεξεδένιο δυσμικό θαμπίφωτο, τά πουλιά πουρπούλιαν στα δέντρα, κάτω στη λαγκαδιά οι χωριανοί της γύριαν άπ' τις δουλειές τους με τó τραγοδι στο στόμα, οι βουκοί ροβολούσαν τά κοπαδια τους προς τó χωριό...

Ήταν όμορφη και γλυκειά ή βροδιά... Ειρήνη άπλωνόταν σ' όλη τήν πλάσι...

Ή Μηλιά άναστένανε βαθειά, γύρισε άλλη μιά φορά τó μάτι της δόλογορα, στις όμορφες τ' άπάνου κόσμου, κι' έξαφνα, άσυλλόγητα, σά να μη καταλάβρινε τί κάνει, σάν μέσα σ' όνειρο βαθύ, σάλταρε κατά τó γαρμεό !..

Μιά σκουζιά τρομάρας έσκισε τόν άέρα, τó φτωχό κορμάκι της χτύπησε πάνω στα βράχια, στρογγυλιές στόν άέρα κι' έπεσε στο νερό !... Έπαιξαν μιά δύο φορές τά σγουρόμαλλα της πάνω στους άρρους, ξαναφάνηκαν παρακάτω κι' έπειτα πειά ή θολούρα άπλώθηκε όλοθε σάν και πρώτα...

Τ' ή γίδια π' άπόμειναν στο φρούδι του γαρμεού όλομόναχα άκουσαν τó σκούξιμο της κυράς τους, όταν έπεφτε και βέλαξαν όλα μαζί σάν ν' άποκρινόντουσαν στη φωνή της...

Πετριωμένα στη θέσι τους, ασστισιμένα, βουβά, κτύταζαν τ'όνα τ' άλλο... Ή όρα πέφραγε, τó βράδυ έπεφτε, μαύρο και θλιβερό...

— Μέ έ έ !... έσκουξ' άξαφνα ή γέρικη ή Κοκκίνα.

— Μέ έ έ !... ξερώνισαν και τ' άλλα τά γίδια μαζί λυπητερά... Μά ή κυρά τους δέν φαινόταν πουθενά...

Στόν ούρανό έλαμπε κιόλας ό άποσπερίτης...

Ή νύχτα έπεφτε άργα — άργα...

Ό γαρμεός φαινόταν τώρα πειό άγιος, τó ποτάμι κάτω μουγγυρίζει και βούϊζε φορητά...

Τά γίδια είχαν μαζωχτεί τ'όνα κοντά σ' άλλο φοβισμένα. Άξαφνα ή Κοκκίνα πούχε καθήσει κάτω με τήν κοιλιά, σηκώθηκε άπάνου και μπήκε μπρός όπως πάντα. Ή άλλες ή γίδες τράβηξαν ξοπίσω της. Πήραν τó δρόμο του χωριού, άργά — άργά, βουβά, και λυπημένα, όλομόναχες κι' έρημες.

Ψηλά στόν ούρανό τ'όνα με τ' άλλο άναβαν τ' άστρα...

Χάρης Σταματίου

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Τό φεγγάρι άπόψε λάμπει, σέ θερμοιές όνειροπόλους, σέ ζευγαρία έρωταμένα, — λάμπει σ' όλους, και σέ μένα...

Τό κοιτώ, καθώς περνάει ταξιδιάρικο στα χίη' πεφτει στο κρεβάτι άπάνου πού έσω, μελλω να πεθάνω...

— Τό δικό μου θέλεις [πόνο ;
 "Ολοι οι πόνοι μου κοι- [μούνται...
 "Ενα <χαίρε> όδσε μόνο όπου άκόμα με θυμούν- [ται...

M. Παπανικολάου

